

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 510/2012-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. G., L., zastúpeného advokátom JUDr. I. J., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Co 56/2012-184 z 27. júna 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 3 C 3/2008-143 z 11. októbra 2011 v spojení s dopĺňajúcim rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa č. k. 3 C 3/2008-176 zo 4. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. G. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2012 doručená sťažnosť J. G., L. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. I. J., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Co 56/2012-184 z 27. júna 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“ alebo „napadnutý rozsudok“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 C 3/2008-143 z 11. októbra 2011 v spojení s dopĺňajúcim rozsudkom okresného súdu č. k. 3 C 3/2008-176 zo 4. mája 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (parcele KN č. 111 o výmere 542 m² v katastrálnom území L.) aj o uloženie povinnosti sťažovateľovi zaplatiť žalovanej v 2. rade na vypořádanie podielu sumu 133,71 €.

Sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu v časti výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva, v ktorom namieta nesprávne skutkové a právne závery okresného súdu.

Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie ním označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu. Podľa sťažovateľa krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým a právnym záverom, keď nevyhovel jeho odvolacím dôvodom.

Sťažovateľ v podstatnej časti svojej argumentácie namieta správnosť záverov krajského súdu (ktorý odobril závery okresného súdu) o tom, že sťažovateľ ako žalobca nepreukázal existenciu svojho výlučného ani podielového vlastníctva k nehnuteľnosti (parcele KN č. 111 o výmere 542 m² v katastrálnom území L.). Podľa sťažovateľa okresný súd a následne krajský súd si nesprávne osvojili splnenie podmienok nadobudnutia vlastníctva k spornej parcele žalovanou v 2. rade vydržaním, ktoré bolo osvedčené notárskou zápisnicou.

Sťažovateľ okrem iného v sťažnosti uviedol:

„Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove považujem za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a toto rozhodnutie je založené na ústavne nekonformnom výklade dotknutých ustanovení právnych predpisov. Argumentácia odvolacieho súdu týkajúca sa údajnej držby na základe osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva žalovanej v 2. rade nemôže obstať, nakoľko žalovaná si osvedčila vlastnícke právo k nehnuteľnosti, kde bola len podielovou spoluvlastníčkou v minoritnom podiele 1/4 . Podielovým spoluvlastníkom podielu vo veľkosti 3/4 je žalobca, a to na základe pozemnoknižnej zápisnice č. 275, kat. úz. L..

Následné osvedčenie o vydržaní vlastníckeho práva žalovanej v 2. rade bolo teda nezákonné a neplatné, nakoľko nezákonným spôsobom osvedčila parcelu KN č. 111, kat. úz. L., ktorá podľa vlastníckeho podielu 3/4 mohla a musela patriť len žalobcovi.

Zo strany žalovanej v 2. rade došlo osvedčením k nezákonnému zabráneniu majetku žalobcu bez právneho dôvodu, a teda žalobca nikdy nestratil svoj vlastnícky vzťah k tomuto majetku... Názor Krajského súdu v Prešove, že k zániku vlastníckeho práva u žalobcu došlo osvedčením žalovanej bez toho, aby preukázala vlastnícky titul, čo súd vôbec neskúmal je nesprávny a nepreskúmateľný. Žalovaná v druhom rade v čase podania žaloby i v čase osvedčenia neosvedčila žiaden nadobúdací titul k spornej nehnuteľnosti.

Pokiaľ odvolací súd bez ďalšieho konštatoval, že z vykonaného dokazovania, najmä z osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva, sp. zn. N 183/96, Nz 169/96, ale aj z výpovedí svedkov a ohliadky na mieste vyplýva, že žalovaná v 2. rade najmenej od roku 1980 predmetnú nehnuteľnosť užívala ako dobromyseľná a výlučná vlastníčka, je nutné vyvodiť záver, že odvolací súd sa riadne neoboznámil so skutkovým stavom a jeho závery sú nelogické až zarážajúce. Sme toho názoru, že odvolací súd len bez ďalšieho prebral názory prvostupňového súdu bez toho, aby vec sám právne posúdil. Tvrdenie odvolacieho súdu, že žalovaná v 2. rade najmenej od roku 1980 dobromyseľne užívala predmetnú nehnuteľnosť ako výlučná vlastníčka sú nesprávne a z predložených dôkazov, predovšetkým notárskych zápisníc N 372/88, NZ 389/88 zo dňa 16. 12. 1988 o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva ako aj z notárskej zápisnice N 362/88, NZ 380/88 zo dňa 30. 11. 1988 vyplýva, že mimo parciel ohľadom ktorých došlo k zrušeniu a vyporiadaniu podielového spoluvlastníctva, vo zvyšnej časti parcely mpč. 2.3.4. zapísanej v zápisnici č. 275, kat. úz. L. zostávajú žalobca a žalovaná v 2. rade naďalej podielovými spoluvlastníkmi a teda žalovaná v 2. rade

nemohla byť dobromysel'ná najmenej od roku 1980 ako to uvádza odvolací súd. Závery odvolacieho súdu sú z tohto dôvodu nepreskúmateľné a jeho rozhodnutie arbitrárne...“

Sťažovateľ ďalej uviedol: „Okresný súd v Starej Ľubovni aj Krajský súd v Prešove v napadnutom rozsudku odmietli rešpektovanie znaleckého posudku znalca Ing. A. T., znalecký posudok č. 1/2009 zo dňa 19. 02. 2009 a aj následne upravený petit žaloby s odôvodnením, že tento znalecký posudok ako dôkaz neakceptuje nakoľko si ho dal vyhotoviť žalobca a následne nepripustil ani zmenu žaloby. Taktiež neakceptoval žalobcom vyhotovený geometrický plán č. 32/2009 zo dňa 18. 01. 2010 vyhotovený geodetom pánom Štefanom Boháčom.

Súd bol povinný akceptovať hore uvedené dôkazy, nakoľko boli zjavné nezrovnalosti medzi pôvodným pozemnoknižným stavom a stavom podľa katastra nehnuteľnosti... ak súdy neakceptujú jediný dôkaz, ktorý môže odstrániť rozpory vo vykonanom dokazovaní a náležite objasniť celý skutkový stav veci, možno hovoriť o nezákonnom postupe súdov, v dôsledku čoho došlo k neúplnému a nesprávnemu zisteniu skutkového stavu veci.

Ak v konaní o určenie vlastníckeho práva odvolací súd bez nariadenia pojednávania potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa spolu s dopĺňujúcim rozsudkom, ale určenie vlastníckeho práva vyvodil z iného dôvodu než ktorý uviedol žalobca v žalobe, predniesol na pojednávaní, a taktiež uviedol v záverečnej reči, t. j. znalecký posudok Ing. A. T. č. 1/2009 zo dňa 12. 02. 2009 a geometrický plán č. 32/2009 zo dňa 18. 01. 2010, vyhotovený geodetom Š. B., ktorými sa ani súd prvého stupňa nezaoberal, odňal svojím postupom žalobcovi možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. a žalobca tak v odvolacom konaní stratil možnosť vyjadriť sa k dôvodom určovacej žaloby, ktorý odvolací súd považoval za významný...“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné práva sťažovateľa, G. J... na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. ICo/56/2012-189 zo dňa 27. 06. 2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Stará

Lubovňa 3C/3/2008-143 zo dňa 11. 10. 2011 v spojení s doplňujúcim rozsudkom 3C/3/2008-176 zo dňa 04.05.2012 porušené boli.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1Co/56/2012-189 zo dňa 27. 06. 2012 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľovi, G. J. priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2.000 €, ktorú je Krajský súd v Prešove povinný vyplatiť sťažovateľovi do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 79,58 € na účet právneho zástupcu, JUDr. I. J., advokáta... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktoré sú podľa neho založené na nesprávnych skutkových a právnych záveroch.

Ústavný súd v súlade so zásadou subsidiarity právomoci ústavného súdu zdôrazňuje, že proti rozsudku okresného súdu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý sťažovateľ aj využil a tento rozsudok bol preskúmaný krajským súdom v odvolacom konaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti okresnému súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmieta pre nedostatok svojej právomoci na jej preskúmanie.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako i práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá

povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok krajského súdu bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Naopak, krajský súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa v jeho odvolaní proti rozsudku okresného súdu a svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keď uviedol:

„Napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k parcele KN č. 111 – záhrada o výmere 542 m², zapísanej na LV č. 275 kat. úz. L. Taktiež zamietol žalobu pokiaľ ide o uloženie povinnosti žalobcovi zaplatiť žalovanej v 2. rade na vyporiadanie podielu sumu 133,71 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Určil, že o trovách konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Vychádzal zo zistenia, že je potrebné sa stotožniť s názorom znalca, ako aj právneho zástupcu žalovaných, ktorý poukázal na to, že spornú parcelu v dávnej minulosti užíval otec žalovanej v 2. rade O. O. a po jeho smrti žalovaná, čo dokazuje jednak evidencia v správe katastra a ďalšie listinné dôkazy. Súd má za to, že pokiaľ si ju pani O. osvedčila notársky, nedošlo k porušeniu ani zákona a ani zásad pri vydaní osvedčenia o vydržaní, pretože v čase, keď jej osvedčenie bolo vydané, splňala všetky podmienky pre vznik vlastníckeho práva týmto spôsobom. Túto nehnuteľnosť pokojne, nerušene a dobromyseľne užívala dlhú dobu. Naopak, nemožno súhlasiť s právnym názorom právneho zástupcu žalobcu, že žalobca sa cíti byť vlastníkom tejto nehnuteľnosti len z toho dôvodu, že znalec vypočítal aritmeticky veľkosť jeho podielu k pôvodným pozemnoknižným parcelám. Podľa tohto

prepočtu by mu prináležala väčšia výmera, než akú teraz vlastní. Je zrejmé, že výmera pozemkov v pozemkovej knihe nebola záväzným údajom a pozemková kniha ručila iba za správnosť v evidencii vlastníkom, o čom už bolo vydané viaceré rozhodnutia v tomto smere. Teda nárok žalobcu podložený len pocitom, že mu prináleží z pozemnoknižnej parcely väčšia výmera než v skutočnosti užíva, nie je dostatočným podkladom preto, aby súd jeho návrhu vyhovel. Pre určenie vlastníckeho práva je rozhodujúca skutočnosť, kto tieto nehnuteľnosti užíval, odkedy a či užívateľovi vzniklo vlastnícke právo v zmysle § 134 a nasl. Občianskeho zákonníka ako originálne vlastnícke právo titulom vydržania, čo v danom prípade splnené nebolo. Preto bolo potrebné žalobu zamietnuť...

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, a to len proti výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k parcele KN 111 – záhrada...

V odvolacom konaní so zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol preskúmaný výrok napadnutého rozsudku v spojení s dopĺňacím rozsudkom, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie vlastníckeho práva k parcele KN č. 111, kat. úz. L., pričom ostatné výroky napadnutého rozsudku odvolaním napadnuté neboli, v odvolacom konaní preskúmané neboli a ako také nadobudli právoplatnosť (§ 206 ods. 2 veta druhá O. s. p.)...

V predmetnej veci súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania správne uzavrel, že žalobca nie je vlastníkom ani podielovým spoluvlastníkom predmetnej parcely KN 111, kat. úz. L..

Dokazovanie, ktoré bolo vykonané na súde prvého stupňa jednoznačne potvrdilo, že ide o nehnuteľnosť, ktorá bola už v dávnej minulosti, a to najmenej od roku 1933, medzi podielovými spoluvlastníkmi reálne podelená, novovzniknuté nehnuteľnosti boli oplotené, pričom konkrétne v prípade parcely KN 111, kat. úz. L. bolo tiež preukázané, že plot stavali právni predchodcovia účastníkov konania.

Ako vyplýva z ďalšieho dokazovania vykonaného na súde prvého stupňa, najmä z osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva pod sp. zn. N 183/96, Nz 169/96, ale aj z výpovedí svedkov a ohliadky na mieste samom, po smrti svojho otca, najmenej od roku 1980, predmetnú nehnuteľnosť užívala ako dobromyseľná a výlučná vlastníčka žalovaná v 2. rade. Za týchto okolností boli splnené podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním na strane žalovanej v 2. rade v zmysle § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka

v platnom znení. Žiadne spory alebo nedorozumenia pri užívaní takto vyčlenených parciel v prvostupňovom konaní preukázané neboli.

Okolnosť, že žalovaná v 2. rade (podľa tvrdenia žalobcu) mala si byť vedomá toho, že ide o nehnuteľnosť v podielovom spoluvlastníctve a že predmetnú nehnuteľnosť poskytol právny predchodca žalobcu rodine žalovanej v 2. rade len na užívanie ako záhradu, v prvostupňovom konaní preukázaná nebola, naopak dokazovanie potvrdilo, že ako výluční vlastníci užívali predmetnú nehnuteľnosť jednak otec žalovanej v 2. rade apo jeho smrti, t. j. od roku 1980, túto nehnuteľnosť užívala žalovaná v 2. rade.

Na základe toho je potrebné uzavrieť, že nie je možné konštatovať, že by sa predmetná nehnuteľnosť nachádzala v podielovom spoluvlastníctve žalobcu a žalovanej v 2. rade alebo že by dokonca žalobca bol výlučným vlastníkom tejto nehnuteľnosti len z toho dôvodu, že so zreteľom na iné časti pôvodných pozemnoknižných parciel sa mu dostalo pri delení týchto pôvodných pozemnoknižných parciel menšej výmery ako napr. žalovanej v 2. rade alebo ostatným podielovým spoluvlastníkom.

Správne v tomto smere konštatuje súd prvého stupňa, že pozemková kniha neručila nikdy za výmeru parciel a aj keby to tak bolo, rozhodujúce je dojednanie podielových spoluvlastníkov pri reálnej del'be, ktorá v predmetnej veci nepochybne preukázaná bola. Jej dôsledkom bolo to, že predmetnú nehnuteľnosť užíval v zmysle vyššie uvedeného právny predchodca žalovanej v 2. rade a následne táto žalovaná v 2. rade a v tomto zmysle potom výmera daná podielmi jednotlivých pôvodných pozemnoknižných podielových spoluvlastníkov nie je právne významná.

Správne preto súd prvého stupňa uzavrel, že žalobca nepreukázal, že je výlučným alebo podielovým spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, nemôže sa mu preto dostať ochrany podľa § 126 Občianskeho zákonníka a jeho žalobu zamietol.

Preto postupom podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby o určenie vlastníckeho práva k parcele KN 111, kat. úz. L....“

Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje

názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd preto nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu. Z týchto dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v celom rozsahu.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2012